

ДѢЛО

Выходъ...
 Редакция...
 Руконисен...
 Рѣклама...
 Предплату...
 Адреса...

Предплату на „Дѣло“ для Австріи: для Россіи:
 на цѣлый рокъ . . . 12 р. на цѣлый рокъ . . . 12 р.
 на полъ року . . . 6 р. на полъ року . . . 6 р.
 на чверть року . . . 3 р. на чверть року . . . 3 р.
 съ дод. „Библиотекъ“: съ дод. „Библиотекъ“:
 на цѣлый рокъ . . . 16 р. на цѣлый рокъ . . . 16 р.
 на полъ року . . . 8 р. на полъ року . . . 8 р.
 на чверть року . . . 4 р. на чверть року . . . 4 р.
 на самъ додатокъ: на самъ додатокъ:
 на цѣлый рокъ . . . 5 р. на цѣлый рокъ . . . 5 р.
 на полъ року . . . 2 1/2 р. на полъ року . . . 2 1/2 р.
 на чверть року . . . 1 1/4 р. на чверть року . . . 1 1/4 р.
 съ дод. „Библиотекъ“: на самъ додатокъ:
 на цѣлый рокъ . . . 19 р. на цѣлый рокъ . . . 6 р.
 Подьякое число коштуе 12 кр. а. в.

Просимо послѣштити съ присылкою предплаты и замѣлоктей.

Подолонизация Русинѣвъ а правительствѣ.

Розглянувши въ краевѣмъ законѣ зъ 22 червня 1867 р. о языкѣ выкладѣмъ въ школахъ народныхъ и середнихъ (гл. уступъ IV сен статьи въ 112 ч. „Дѣла“), переходимо до краевой Рады школьной.

Языкъ выкладовый въ галицкихъ школахъ маємо на подставѣ краевого закона, ухваленого польскою бѣльшостію Сойму въ 1866 р., а несподѣвано для Русинѣвъ предложеного гр. Байстомъ въ 1867 р. цѣсареви до санкціи. Радѣ же школьной достала Галичина цѣсарскою постановою зъ 25 червня 1867 р. на просьбу польскою бѣльшостію соймовой. Въ дотычнѣмъ оновѣщено намѣстництва (гр. Голуховского) зъ 6 днця 1867 р. читаємо: „Бго ц. к. Ап. Величество, прихиливши до просьбы Сойму... зволить призводити на установленіе краевой Рады школьной... Рада таа має бути установлена и розвивати свою дѣяльність на подставѣ долученного Статута организационного.“

Той Статутъ краевой Рады школьной, оголошений въ „Дневнику зак. кр.“ днця 22 днця 1867 р., бувъ, подобно якъ и законъ о языкѣ выкладѣмъ, результатомъ закулисныхъ пертракціи польского „кола“ въ Радѣ державной съ гр. Байстомъ*) и нагородою польской партіи Земляковского за то, що она въ Соймѣ переперла д. 2 марта 1867 р. ухвалу, щоби галицкій Соймъ выславъ свою делегацію до Вѣднѣ. Организационный Статутъ краевой Рады школьной бувъ для Поляковъ дуже великимъ здобуткомъ: и складъ Рады школьной запевновать имъ рѣшуче панованіе и обьемъ компетенціи ей не мавъ рѣвного въ краяхъ австрійскихъ.

Посля арт. 4. организационного Статута Русинѣ школи не можуть мати не то бѣльшости але бодай рѣвности въ кр. Радѣ школьной. До неѣ входятъ 9 членѣвъ:

1. Намѣстникъ Галичины,
1. школьный референтъ намѣстництва,
2. инспекторы краевѣ, котрыхъ намѣстникъ покличе до засѣданъ,
2. духовнѣ, котрыхъ покличе цѣсарь,
1. членъ Выдѣлу краевого,
2. отпоручники Радѣ мѣськихъ зѣ Львова и зѣ Кракова.

Колѣи взяти на увагу фактичній относени въ краю, то изъ складу краевой Рады школьной бачимо, що Русинѣ яко народность не мають загарантованого зѣ одного крѣсла въ Радѣ. После правдоподобности Русинѣ могутъ мати лише одного члена своего репрезентанта, т. е. одного зѣ двухъ духовнѣхъ, що ихъ покличе цѣсарь, — и оно такъ есть въ практицѣ, хоть въ Статутѣ не сказано выразно, цѣо одный зѣ двухъ духовнѣхъ, має бути рускій духовный.

Компетенцію же краевой Рады школьной давъ Статутъ дуже широкую. Она найвысша надзорюча и езекутивна власть надъ школами народными и середними въ краю. Она веде администрацію школѣ, выготовлюе системы наукой, затвержуе книжки школьной, укладае рѣшѣ будучи, предкладае цѣсареви до именования инспекторовъ, именуетъ и переноситъ директорѣвъ и учителей, вѣдѣетъ середнихъ и народныхъ школѣ до четковой книжки въ 1875 р.

Противъ такою Статута организационного краевой Рады школьной, такъ само якъ и противъ закона краевого зъ 22 червня 1867 р. Русинѣ и польскѣ рускѣмъ не переставали протестувати и все надѣлилися змѣны, буючи головно на то, шо Статутъ галицкой Рады школьной, наданный найвысшою постановою, не перешировъ дороги конституційной, державного законодательства. Русинѣ все надѣлилися, шо заразъ позитивне при ревизіи конституцій наступитъ въ той рѣчѣ змѣна въ користъ Русинѣвъ. Але годъ! Пос. Гушалевичъ въ сѣчнѣ 1870 р. такъ въ томъ дѣлѣ промовлявъ въ Радѣ державной:

„При ревизіи конституцій правительство и репрезентация державна призвали на вынати въ конституцій на школу руского народу. Галицкій регулятивъ школьный вынито зѣ подѣ загальныхъ постановъ конституцій. Не зважано на наступній сюда протесты рускѣхъ послѣвъ. Бго Ексц. п. канцлеръ державный (гр. Байстъ) на одиомъ засѣданю выдѣлу конституційного заявивъ, шо о найвысшу санкцію для тыхъ вынатовыхъ законѣвъ постаранося только днтого, щоби послѣвъ польской народности нагородити за обдѣланіе Радѣ державной. А коли я тогдѣ въ выдѣлѣ конституційномъ позволивъ собѣ звернути увагу п. канцлера на то, шо процессъ и рускѣ послѣ въ Соймѣ голосовали за обдѣланіемъ Радѣ державной, ба навѣтъ своими голосами переважили ухвалу, и спытавъ п. канцлера, якимъ же способомъ правительство нагородило рускѣхъ послѣвъ, менѣ п. канцлеръ до нынѣ на то пытаніе не отповѣтъ. Такъ отже бачимо, шо за одиный и той самъ легальный чинъ одну партію нагородили а другу укарали.“

При ревизіи конституцій правительство и репрезентация державна призвали на вынати въ конституцій на школу руского народу. Галицкій регулятивъ школьный вынито зѣ подѣ загальныхъ постановъ конституцій. Не зважано на наступній сюда протесты рускѣхъ послѣвъ. Бго Ексц. п. канцлеръ державный (гр. Байстъ) на одиомъ засѣданю выдѣлу конституційного заявивъ, шо о найвысшу санкцію для тыхъ вынатовыхъ законѣвъ постаранося только днтого, щоби послѣвъ польской народности нагородити за обдѣланіе Радѣ державной. А коли я тогдѣ въ выдѣлѣ конституційномъ позволивъ собѣ звернути увагу п. канцлера на то, шо процессъ и рускѣ послѣ въ Соймѣ голосовали за обдѣланіемъ Радѣ державной, ба навѣтъ своими голосами переважили ухвалу, и спытавъ п. канцлера, якимъ же способомъ правительство нагородило рускѣхъ послѣвъ, менѣ п. канцлеръ до нынѣ на то пытаніе не отповѣтъ. Такъ отже бачимо, шо за одиный и той самъ легальный чинъ одну партію нагородили а другу укарали.“

Зборы отпоручниковъ вдовичо-сирѣтского фонда.

Днця 25 ж. жовтня отбувся въ Станиславѣвъ Зборъ отпоручниковъ деканатовъ станиславѣвской епархіи. Отпоручниковъ явилося 16. Преосв. еп. Юліанъ, повѣтавши зборныхъ отпоручниковъ, опустивъ олку нарадѣ, заявивши, шо хотѣлъ бы лично егѣ за подѣломъ фонду, не хоче робити нѣякого натаску на отпоручниковъ и рѣшеніе той справы окладае на ихъ власну гадку и волю. По выборѣ предѣлителя Збору, отпоручники рѣшили попередъ всего, шо ухвала, яка тутъ западе бѣльшостію голосовѣ, муовѣ обовязувати в сѣхъ отпоручниковъ и все на спольномъ Зборѣ у Львовѣ мусѣтъ еѣ триматися. Олѣола пошла дебату. О. Стотанчикъ зѣ Устьѣ выступивъ противъ подѣлу фонду, доказуючы, шо не треба розривати лучности мѣжъ обома епархіями, оидѣва администрація буде коррагѣйша, а на случай подѣлу вдовичѣ будучѣ побирати меншій запомоги. О. Гудикъ зѣ Трубуховцѣ выступивъ за подѣломъ фонду. Онъ вымоявъ, шо нема певности, абы при негодѣлѣ фонду вдовичѣ доставала бѣльшій запомоги, бо именно деканаты станиславѣвской епархіи платѣтъ вклады до фонду точнѣйше и доси не разѣ покрывали недоборъ львѣвского фонда. — По дебату ухвалено 14 голосами отнати за роздѣломъ фонду, и рѣшено на случай, коли бы на Зборѣ у Львовѣ бѣльшѣсть не прихилилася до роздѣлу, гремѣялао сессіонувати.

На днѣ 26 ж. жовтня зѣбхалося отпоручники обохъ епархіи до Львова. Львѣвскому Збору проводитъ черезъ оба дѣлѣ крѣл. о. Вѣлѣкѣй. Забѣдѣ Збору зѣ сѣмого початку отнривъ Впр. матр. Сильвестеръ, але потомъ аѣлѣ митрополѣтъ дѣлѣ Преосвященный епископъ Юліанъ по бравъ участіи въ Зборѣ. — Першій сѣдѣль зборная отпоручниковъ у Львовѣ зѣбхалося рано на выборѣ комисіи, аа пополуни на нарадахѣ тыхъ же комисіи. Выбрано слѣдуючы комисіи: I. Комисію для справы подѣлу фонду, зѣ 11 членѣвъ; II. Комисію для справы о подѣлѣ фонду, зѣ 6 членѣвъ; III. Комисію для справы о подѣлѣ фонду, зѣ 6 членѣвъ; IV. комисію для осконтра каемъ зѣ 3 членѣвъ. — По полуни отбуся сѣдѣ у Впр. митропо-

лита. При обѣдѣ Преосв. еп. Юліанъ выголосивъ першій тоагѣ: инвизуючы рѣчь до зрѣлѣтарованнѣ архіерейской палаты, котру якъ разъ пышъ рано передъ зазданіемъ Збору отпоручниковъ по олужбѣ Божѣй поблагословлено, пожелавъ, щоби въ нѣй Впр. митрополѣтъ проживавъ щасливо на благо церкви и народу. — На то отповѣтъ Впр. Сильвестеръ, подакувавши за желаніе владыки станиславѣвского. — О. Д. Танаичевичъ зѣ Закомери, порѣвнявши клѣръ съ церковю а владыкѣ съ копулами, пожелавъ, щоби тѣ копулы оіаля правдивымъ лонимъ блескомъ на благо и честь церкви и Руоѣ. — И на сѣй тоагѣ отповѣтъ Впр. митрополѣтъ, завѣряючы зборныхъ про овоѣ якъ наилучшѣя интенція для церкви и народу.

По полуни зборалося комисіи на нарады и займалося придѣлеными имъ роботами. Комисіи для справы роздѣлу фонду веда свои нарады ажѣ до 11 години въ ноци.

Днця 27 ж. жовтня комисіи предложили повному Збору свои ухвалы.

I. Комисіа для справы роздѣлу фонду поставила устами референта о. Тавячкевича внесеніе, щоби фондъ роздѣлити мѣжъ обѣ епархіи. — Въ дебату надъ тымъ внесеніемъ комисіи аргументація противъ подѣлу не устояла и внесеніе принято переважачою бѣльшостію голосовѣ (противъ подѣлу было лише 8 голосовѣ). Олѣола выбрано по 3 делегатѣвъ зѣ каждой діецезіи до переведеннѣ подѣлу. Зѣ Львѣвской выбрано оо. Павлюкова, Коновальца и Пачовского, а зѣ Станиславѣвской оо. Лѣсевича, Гудика и Красницкого. Зборъ давъ делегатамъ безусловное повномочіе робити все, шо покажѣтся потребнымъ. Подѣлу має перевестися въ отнѣшеню 3 : 2 (Львѣвока до Станиславѣвской). Дотычно довѣтъ гниотечныхъ и анунитѣвъ рѣшено на внесеніе о. Гудика — не дѣлити самыхъ вѣрительностей въ томъ отнѣ, якъ суть загниотечкованнѣ, але впередъ зрѣализувати ихъ, а потому дѣлити; а шо до анунитѣвъ, то тѣ дѣлити въ мѣру того, якъ будутъ вливати, также въ повѣщѣмъ отнѣшеню (3 : 2).

II. Комисіа отатутова поставила засаду и Зборъ еѣ принявъ, щоби овищеніемъ по 40-лѣтней олужбѣ и точномъ та правдивымъ плаченю вкладѣкъ до фонду увольнати отъ дальшого плаченнѣ, если духовенство дотычного деканата на се згодатѣо и поставитъ отповѣдне внесеніе. — Шо до высокоты вкладѣкъ, то въ вѣду змѣны конгрумъ рѣшено, шо тецѣрь воѣ овищеніи мають платѣти по 2% (2 ар. отъ 100 ар.) отъ овоѣ конгрумъ. Се рѣшеніе очевидно почне обовязувати ажѣ отъ хвалѣ, коли наотупатѣ фактичне подѣмѣшѣ конгрумъ.

III. Комисіа пѣтаційна и администратіиона не предложила Збору нѣякого бѣльшого важного внесеннѣ.

IV. Комисіа для осконтра каемъ заявила Збору, шо знайшла все въ порядку. По томъ заявлено вывазалося дебѣта. О. Гудикъ попросивъ о полѣненіе, чи 46.000 ар., выписочныхъ зѣ фонду „Народному Дому“ и 6.000 ар., выписочныхъ львѣвскому госпиталищу дѣвочому, суть въ якій-небудѣ оспособѣ обезпечѣн — въ вѣду того факту, шо каменнѣи подѣ ч. 14 при улицѣ Стрыбской занятабулована на „Народный Домъ“, а каменнѣи подѣ ч. 15 при улицѣ Курницкой занятабулована на имя Впр. матр. Сильвестра Сембрѣтовича — обѣ каменнѣи бѣвъ обьявлена на рѣчь фонду вдовичо-сирѣтского? — Въ отповѣдь на ою интеррѣляцію комисіа осконтруюча заявила, шо она надѣ сею справою не заставлялася. Натомѣтъ предѣлѣтъ управляющѣи комисіи вдовичо-сирѣтского фонда крѣл. о. Бѣдѣцкѣй заявивъ, шо на 6.000 ар. егѣ актъ нотаріальный, котрый дае посяку обезпѣку, и шо впрочѣмъ тѣлѣ справѣ була трактована ажѣ на полѣгодѣмъ Збору отпоручниковъ. — Также порушено на Зборѣ справу тыхъ 75.000 ар., вложенныхъ овоѣмъ часу титуломъ обонного капитала въ заветіе „Завѣденнѣ“, и представлено пытаніе, чи не давалѣ бы имъ тыхъ 75.000 ар. выдѣлѣти зѣ „Завѣденнѣ“? — На то

обширнѣйше отповѣтъ о. Грабиньскій, властиво отчитавъ зѣ письменного якогѣсь выробу, въ котромъ було выложено про воѣ усилія якъ комисіи управляющѣи фондомъ такъ и самого о. Грабиньского, зѣмряючы до того, щоби выдѣлѣти тыхъ 75.000 ар. изъ „Завѣденнѣ“, але надармо, бо „Завѣденнѣ“ поклонюеѣо на постановѣи овоѣго статута и противъ того не можна нѣчога порадити. То само потвердивъ и дѣръ Яминьскій, оидѣвъ вдовичо-сирѣтского фонда, бачучи невозможнѣсть отобрѣти тыхъ 75.000 ар. зѣ причинъ постановѣи статута „Завѣденнѣ“. Не остав отже нѣчога лишого, якъ терпѣливо выждѣти часу, коли „Завѣденнѣ“, котре впрочѣмъ тецѣрь вынѣлачуе отсѣтки, зможе звернути фондови вдовичо-сирѣтскому его капиталы.

Гр. Фердинандъ Байетъ.

Днця 24 ж. с. м. померъ въ Альтенбургѣ надѣ Дунаемъ въ 78 роцѣ жнтя гр. Фердинандъ Байетъ, бувшій австрійскій канцлеръ державный. Съ пменѣмъ Байета выжѣо одиный эпизодъ которій Австрій зѣ той оумной поры, коли Австрій на вѣй боролося о гегемонію въ Нѣмеччинѣ съ Прусамѣ, котрѣ почали дуже оскоро зрѣстатѣ, а у внутрѣ надходила пора до еѣ рѣшучого переобразования.

Гр. Фридрихъ Фердинандъ Байетъ родивося 1809 р. зѣ отароѣ шляхтокою родины нѣмечкою въ Дрезднѣ яко омынъ саксоньского оолѣтника при трибуналѣ державномъ. Въ 1830 р. обдѣчавъ правничѣ студию въ Липску и вступивъ въ 1831 р. на олужбу до саксоньского министерства дѣлъ заграничныхъ. Въ 1836 р. бувъ именованный секретарѣмъ посольства въ Берлинѣ а въ 1838 такоже секретарѣмъ въ Парижѣ. Въ 1841 р. перевесено его до Монахюмъ. Въ 1848 р. подчасѣ революціи въ Нѣмеччинѣ, бувъ онъ въ Лондонѣ, але ажѣ въ маю того-же року перевесено его до Берлина. Коли въ 1849 р. выбуха революція въ Дрезднѣ, онъ угѣлъ вразѣ съ королевскою родиною зѣ мѣста и охоронивося до крѣпости Кенигсштайнъ а тымчасомъ завѣвавъ Прусакѣвъ на помѣчь, котрѣ вступили до Дрезднѣ и зробили тамъ порядѣкъ. По революціи выстунивъ онъ однакоже противъ пруской полѣтики въ Нѣмеччинѣ и отаравося оолучити меншій державы нѣмечкѣй подѣ проводомъ Австрій противъ Прусѣ. Отъ сѣго часу бувъ Байетъ майже все прихильникомъ Австрій и выстунавъ противъ Прусѣ. Лише подчасѣ кримской воѣны бувъ онъ противный, щоби нѣмечкѣй ооюзѣ помагавъ Австрій; за то въ воѣнѣ Австрій съ Италією и Францією въ 1859 р. отаравося усильно о помѣчь нѣмечкого ооюза для Австрій. Въ часѣ даньской воѣны въ 1864 р. гравѣ Байетъ важную роллю, бо заступивъ меншій державы нѣмечкѣй на конференціи въ Лондонѣ. Въ оймѣ часѣ оновивося онъ зѣ гадкою утворити потребный ооюзъ нѣмечкѣй, въ котромъ бы побѣдѣ Австрій и Прусѣ меншій державы нѣмечкѣй творили трату оилу. Коли въ 1863 р. Австрій зажадала реформы нѣмечкого ооюза, отавѣ онъ еѣ дуже поспрати и тымъ першій разѣ наравивъ ообѣ Прусѣ и кн. Бисмарка. Въ 1866 р., коли наотали олоры межѣ Австрійю и Прусамѣ, отавѣвъ Байетъ отверго по оторонѣ Австрій, а будучи тогдѣ президентомъ саксоньского кабинета, причинивося до того, шо король Іоанъ саксоньскій откнувѣтъ прускоу ультиматумъ и отавѣвъ по оторонѣ Австрій. По битѣ подѣ Кенигсградѣмъ перевѣоѣ онъ вразѣ съ королѣмъ до Вѣднѣ и при договорѣ въ Никольбургѣ отаравося о то, щоби Саксоніа вступила до полуднѣно-нѣмечкого ооюза. Бисмаркъ однакоже не хотѣвъ неѣти оѣ Саксонію вѣлкихъ переговоровъ и жадавъ конче, щоби Байетъ уступивъ. Байетъ выступивъ зѣ саксоньского министерства и перѣвоѣо до Австрій, до оскоро здобувъ ообѣ прихильность цѣсѣря и вже 30 жовтня 1866 року бувъ именованный министромъ дѣлъ заграничныхъ. — Шо того самого року настала его заходами угода съ Угорщиною, а слѣдуючого року, коли отупивъ гр. Бельведѣ, зѣбѣдѣвъ Байетъ президентомъ министровъ. Бѣо заходами удалося реактувати конституцію зѣ 1861 р., устанавити парламентарѣе министерство въ Долитавѣ и коронованѣ цѣсѣря 1868 р. на короля угорского. Онъ завѣвъ дуалитичную форму державѣи и оновивъ законы угодоѣи съ Угорщиною. За то именовъвъ его цѣсарь кайзеромъ державнымъ и вѣдѣлъ наследственнѣй титулъ графѣ. Въ груднѣ 1867 р. причинивъ онъ до ревизіи конституцій и до поклякнѣи т. ар. нѣмцѣвского министерства, котре черѣвъ дѣлѣ рѣши посправѣ. Коли въ 1870 р. прозвала воѣна Нѣмеччинѣ съ Францією, онъ отавѣвъ по оторонѣ Франціи и цѣсарѣмъ навѣтъ до Наполеона

Вести зь Ав. Львовскою.

На конкурс розписана до ч. 5061 дня 16 л. жовтня канц. Завбій, дек. калузького, нада- ня цю, зь речинцем до 16 л. грудня о. р. Введеній яко завбаччю Обласній, дек. журавенького, о. Ант. Поддубецкій. Президія ч. к. намістництва годяться на канон. інституцію оо. Леонтія Дужинця на Драшівц, і Юл. Дуткевича на Дубів. Митроп. консисторія втавилася до ч. к. намістництва о агоду на канон. інституцію о. Пав. Козюка на Ващенку. Личний додаток по 100 зр. річно зь реліг. фонда, до кінця р. 1887, высигнувало ч. к. намістництво о. Станіслава Бачиньскому, па- роху у Васюкнці.

НАУКА, ШТУКА И ЛИТЕРАТУРА.

— Рускій театр въ Тернополи. (Конецъ) — Въ хвилі, коли се пишемо, находитъ нашъ театръ уже въ Золочеві, однакъ думасмо, що замѣтки ой не будуть безпредметові и що ними покори- отусь на будуще Дирекціи театру. Обмежимоъ за- для недостатчи мѣсяца на найважійшій замѣтці. На дохѣдъ заслуженой для нашой сцени артистки п. И. Виберовичевой выставляемо 2 л. жовтня тра- гедію Фр. Шиллера „Розбійники“. Перекладъ трагедіи дуже лихій, и мусить бути заступлений иншимъ, бо грѣшить многими полонизмами, а та- кожъ мѣсяцами невѣрній. До перекладу такахъ клоничныхъ творѣвъ не може хто-будь братися; до того жь и скороченье для нашой сцени не до- бре зладжене, бо проучено въ нѣмъ саму най- важійшу сцену, въ котрій Кароль розказуе про молодечу пустоту, що завела его мѣжъ опрыш- ковъ. Тымъ и цѣлый его характеръ несовнй. Гра- оценнична була отповѣдна, а выстава велики ота- рання, що отъ признаемъ мусимо піднести яко заслугу режисерів. Имено вызначились пп. Ви- беровичъ (Кароль) и Гриневецкій (Мако. Моръ), Пашевскій (Францъ) и панъ Виберовичева (Ама- лія). Не зрозумѣвъ своен роль п. Осиповъ, ко- трый яко духовный повинень бувъ отъ повагою выголосоит свою науку. — Публика чюленна.

Дня 3 жовтня выставено образъ зь жата рускійского мѣщаньства А. Н. Островогок п. з. „Бура“. Образъ сей велики вѣрно и реально зъо- бражае намъ рускійкую оубольность а до того вызначае тонкою сатирою и тымъ має свою цѣну, хочъ писаний середъ условій цензурныхъ не може бути легко зрозумѣлий шаршій публиці. Игра була зовсімъ отповѣдна, позволамо собі однакъ замѣтити, що у панъ Виберовичевон (Ка- терины Кабановон) за богато було афектація. Тымъ вырожнялась панъ В. зовсімъ зь окружа- ючон ей сферы мѣщаньской, а зь самого твору можна було бачити, що й авторъ не бажавъ мати оен роль такъ понятою. Замѣтку ою робимо по той причині, бо часомъ въ нашомъ театрѣ, де выставляють творы салъновій и народній, можна бачити, що артигты выходять по-за границі вказаній самымъ змѣтою и характеромъ твору.

Дня 9 жовтня на дохѣдъ панъ Осиповичевон выставено „Дзвонъ Корневильскій“. Виравъ мы не отпаеоди зь оен выставки вражачъ такъ выкоб- ченого образу, якъ торѣкъ, де выступали п. Ли- сковскій и панъ Попелева, однакъ признати мусимо, що беневоланка нѣчимъ не прогрѣшила въ своій роли (Дзвонъ) Павъ Вашевска (Жерма- на) за слабый має голосъ въ опереткахъ отъ гуч- ною музикою и хорами, а п. Стечинскій не та- камъ бувъ мариграфомъ, якъ давайше вѣдѣтою.

На дохѣдъ рускою Буром Тернопольскою выставено 11 л. жовтня вараге „Гальшку зь Острога“. Дирекція узгляднела вашу увагу зро- блену по поводу першон выставки оен трагедіи и обедала ролю Олесъ Заславскон и-ною Вишев- скою, котра зовсімъ добре вывязалася зь своен задачи. Роля гр. Горки мала такожъ отповѣдній шу обоводу (п. Скулимовского). Публика чюленна.

На дохѣдъ емертального фонду артигтовъ выставено д. 12 жовтня „Сватанье на Гончарѣвцѣ“, котре згромадило небогато публичности. Фондъ емертальній артигтовъ треба уважити справою великою ваги, инакше бо оцена наша не въ омыл придати и довго удержати артигтовъ оспособныхъ, якъ довго оны не будуть бачити оякого-такого обезпеченя оен будучины. Тому повинна Дирекція выбирати на тую високу цѣль творы, котры бы могли стлгнати чюленну пу- бличность. „Сватанье на Гончарѣвцѣ“ неперечно добра, якъ на онова часу, кочинча омерета, потре- буе иншъ вже кочне певныхъ модификацій и усуненя деякихъ тривіальныхъ мѣоцъ и оцень. Стеця- ка отогравъ п. Стечинскій знаменито, а въ панъ Вишевской (Улана) замѣтили мы велики при- датну для нашой сцени артистку въ роляхъ на- авныхъ сельскихъ дѣвчатъ. Навѣтъ салвий пар- тій выконала оимъ разомъ и п. В. дуже гарно и збирала заслуженій олеоки.

Дня 14 жовтня выставено трагедію зѣнто- ного нашого маляра поета К. Устияновича п. з. „Олесъ Святобавичъ“. Оцннку ей подавъ п. Н. В. торѣкъ въ „Дѣлѣ“, отъ котрою вивонъ годимоъ. Ся трагедія не має отѣлю драматичности, якъ „Ярополкъ“, однакъ все жь остане окрасою на- шого репертуару такъ небогатовъ въ историчній драмы. Можемо лише щиро бажати, щобъ найта- лантливійшій нашъ драматичный поетъ дальше розвивавъ оубъ давно ообщенній цѣль драм- историчныхъ, та довшою до новійшыхъ, для ширшой публики юншійшехъ часѣвъ. Можна бы такожъ бажати, щобъ самъ авторъ перероудивъ инц-низацию ового твору, а тогдѣ-бъ не вышлй такъ неотповѣдній отороченя, якъ и. пр. отъ лич- ноотію Блуда. Игра оценнична не була такою виробленою, якои wymagaе такий творъ, а се тол- куемо оубъ занятіями артигтовъ передъ выѣздою

демонстраціи зб становивши вагальною политика выкакала велики моральне вражене. Зь инотрук- цій, якй одержали зь Петербурга рускійкой аген- ть, не выходитъ доос зовѣмъ, щобъ безосеред- ною цѣлю Россіи була окупація. Россія чюлатъ на роздѣленье партій и думае, що економичній и оянасовій клопоты доведутъ до того, що по- ложенье регенціи отаеосъ неможливымъ. Тымъ часомъ регенція дае доказы великою енергій и готова ошаритася всякимъ трудностямъ. Кажуть, що регенція хоче кочне выслати депутацію до царя зарадъ скоро уконститууеосъ бюро собранія а навѣтъ и скорше, а собраніе хоче навѣтъ ота- ратася, щобъ депутацію проводить митрополитъ Климентій. — Коноуль рускійкой въ Руську доручивъ префектові мѣста дешешу ген. Кауль- барса выслати до коноула рускійкого въ Болга- рію, въ котрой ген. Каульбарсъ знову заявляе, що Россія уважае собраніе въ Тьрнові за неза- конне и неважне и не прійме подъ розвагу у- хвалу того собранія хочъ-бы оно выбрало князя, котрый бы бувъ пожаданымъ для Россіи и не годатся на высланье депутації. Що до самого собранія то не зѣнтоно доос ще нѣчого; гово- рять, що ояциальные откритые собранія наотупитъ колыа даѣвъ позѣйше, якъ було назначено. При- пускають такожъ, що собраніе ухвалитъ прави- тельствоу вѣтомъ довѣри а по верификації выбо- ровъ буде зовѣлнати отъ выборомъ князя або от- рочито безъ результату. — Зь Софіи доносятъ, що девять болгарокахъ отицарѣвъ, котры брали участь въ заговорѣ противъ кн. Александра, ма- ютъ бути придѣлані до рускійкой арміи отъ а- ваносомъ.

Англія. На зборѣ товариства коноерватяно- го въ Бредфордѣ мавъ лордъ Черчилль бѣоду, въ котрой оказавъ, що, будучи на контанентѣ, не порозумѣваосъ отъ нѣякою ояциальною оосби- стоотью що до политики ваграничной. Дальше промовлявъ за веденье патриотичной политики на востѣ. Европа находитъ нынѣ въ отавѣ пе- реходовомъ. Не интересы Англіи, але интересы другихъ державъ оуть критичній и загрожеві. Англія не повинна дѣлати оосѣйшно, але рѣши- ться на певній и отавій наирямъ. Мирна поли- тика отповѣдае Англіи найлѣйше. „Standard“ до- носить, що отараноса выѣдати въ Нѣмеччинѣ, чи можливимъ есть, щобъ кн. Александръ вер- нутъ знову до Софіи. На то мавъ кн. Бисмаркъ отповѣтити, що коли Россія не поставитъ своего кандидата, то се може отагити, бо претель болгарскій не може бути довго опорожненній тымъ бѣлше, що теперъ показуеосъ, що дѣйстно не присуотность кн. Александра въ Софіи була при- тичною непорозумѣннѣ мѣжъ Россією а Болгарією.

НОВИНКИ.

— Вечеромъ „Рускихъ дамъ“ мемо хорошого от- чету дир. Ильвицкогго: „Образки зь альпейской хата“, держаного на оосновѣ найвѣйшійшой подо- рожи до Ауос (въ Горшійшій Австріи), и мимо извѣстнѣныхъ тацѣвъ не удаосъ подѣ зглядомъ материальнымъ. Молодѣжъ явилася громадно и отавула до первого кадрили въ 40 паръ. Але отаршій Русины въ справахъ вдовичо сврѣткогого фонду, въ котрыхъ честь бувъ вечерокъ сей ус- троненій, не появилиосъ. Цѣль вечерка отже не осягнена и для бѣдной сироты, панны Кульчи- цков, не буде заложени, бо товариство має дефа- цитъ. Хабо, що навѣдъ яка щира душа, що охо- че прійти на ту цѣль въ помѣщъ товариствоу. За- бавъ треба до 3 години по пѣвничі, але охоты не було. Изъ отаршихъ людей бачили мы д-ра Шаравевича, проф. Полянского, проф. Вахняни- нѣ и ооп. Бережницкогго.

— Похороу бл. п. Антонія Юзычньского отбувся вчера въ Перемышлѣ. Житєльносъ покойного по- дѣло въ найблизшомъ числѣ.

— Присуту на парохію Патинць одержавъ рѣше- нье Радъ мѣста Львова зь дня 26 с. м. о. А дохѣдъ Василюевскій, парохъ при церкви св. Петра и Павла. О. Василевскій одержавъ при тайномъ голоосованіи 53 голоосъ на 70 голо- сующихъ радныхъ. 13 голоосѣвъ унало на О. Ро- жаньского, а по 2 на оо. Радзиевича и Сюзаря. Русины, зѣбѣдаючи въ Радѣ мѣсто, не були на выборомъ о. Василевского томоу, бо о. Васи- левскій доос не бравъ участы въ житю льво- вскогго Русинѣвъ, а мѣжи компетентами были отар- шій зѣолуженій ояциания. О. Корн. Мандычев- ского, котрого Ординариатъ отоставивъ на першомъ мѣстѣ, магистратъ и оекція І. поминули зовѣмъ. Накуртотавію таку влаоти оупротивъ влаоти отѣ- нѣвъ радній прѣс. Вахнянявъ въ своій рѣчи. Може бути, що отбистенція Русинѣвъ пересѣд- чить о. Василевского, що на нѣмъ окрѣмъ душ- костерства оочивають и обовязки рускогого пароха. Того щиро бажасмо. Въ часѣ зѣбѣданя лѣйше одао цѣлае intermezzo. Одинъ зь бѣдѣ- чивѣвъ занулуъ о. Василевскому, що бнъ зѣо- ладризувалосъ отъ протестомъ, высланнымъ дека- нотомъ львовонимъ противъ магистратови въ отѣтобѣ отравѣ „Народного Дому“. Другій бѣ- оедѣкъ (оубъ Поляня), отавувши въ отборѣ о. Василевского, заявляе, що о. Василевскій мусить вынѣсти протестъ отѣ прѣсией Прѣосв. митро- полита Сильвестра. Замѣтъ сей отиеръ крѣд. о. Василевскій, заявлявши, що Вир. митрополитъ не чю- ливъ въ томъ дѣлѣ нѣяко прѣсій.

— Ам Русинѣвъ въ оубѣнчій Америкѣ, котрыхъ чюло теперъ зѣолужилоосъ, отребно уже двоухъ рускихъ оященнѣвъ, и о нихъ прѣсятъ о. І. Вахнянявъ въ Шенандо. Вир. митр. Сильве- стръ вынае отже куріендоу зь 19 л. жовтня ч. 6002 ооолахъ до выѣзду въ Америку оященнѣ- вѣвъ въ архіепископій, щобъ отиеръ прѣсией вно- сѣла до митроп. консисторіи.

— Конкурсъ на посаду управителя рускою школы авравъ въ „Народный Дому“ ведѣвъ дѣйстно розписанои п. министрѣ просвѣты, мимо того, що въ учительскѣмъ отавѣ сѣи школы нема доос опорожненого мѣоца. П. Тата Будзыновского не усунено зь сего отаву, а лише перенесено до польского вѣрцѣвоо школы при семинаріи учи- тельскоій у Львовѣ. Краева Рада школьна буде прот-о мусѣла поробити отповѣдній змѣны въ отавѣ, закннъ зможе внозити волю п. министра.

— Выдѣль красной розписавъ конкурсъ на бѣомъ досмертныхъ подмогъ по 100 зр. річно, призва- ченныхъ для вѣдѣвъ по учителяхъ школъ на народныхъ въ Галичій, народности рускою або польскою. Право убитася о тую подмогу, походячу зь фундація Маконвиліана и Франца Коавера Стѣпановскихъ, маютъ вдовы по тыхъ учителяхъ, котры умерли по дни 18 падолиста 1869 р. Речинцеъ подаватася ушылае зь днемъ 1 лат. грудня 1886.

— Школу гаотѣвъ и робѣтъ коронкарскихъ у Львовѣ отворено зь отачаткомъ року школьного 1886/7 яко отдѣлъ тутешной школы фаховой для про- мыслу артистичного. Для сѣи школы снотемни- вавъ министрѣ просвѣты дѣвъ фаховій учитель- кой отъ рѣчно платною по 800 зр. Учительскими и- менованій ученицъ вѣденского центрального кур- оу робѣтъ коронкарскихъ ш. Катерина Рыбакъ и Марія Кнее. На закупно потребныхъ для сѣи науки приладѣвъ назначавъ министрѣ 318 зр. 30 кр. Кромѣ того ученицъ платити будуть на ту цѣль ошлату 3 зр. на курсѣ. Материалъ, котрый будуть ученицъ переробляти, доставитъ школа, ученицъ маютъ звертати лише зъужитый мате- риалъ. Наука має тревати якъ въ курсѣ гаотѣвъ такъ и робѣтъ коронкарскихъ по три роки. На разѣ прійме дирекція школы лише по шѣтоу уче- ния на кождый курсѣ.

— Въ Кристинополі предирнявъ на жаданье по- во- выбраной Радъ громадскоо делегатъ Выдѣлу краевого ревалюо каомъ громадскоо и знайшовъ недобѣръ на 15000 зр. въ грошахъ податковыхъ, а 14000 зр. въ грошахъ громадскихъ.

— Выдѣль Ярославскон Радъ повѣтовою выточивъ про- тивъ бурмиотра въ Ярославѣ п. Бартошевского двоципилярне олдѣтово зь причины несправиль- ного зарпду гооподарства громады.

— Въ Олшанику, коло Самбора, отбулоос дня 26 л. жовтня посвященье ново-построенной захо- домъ о. Баранецкого церкви.

— Такъ бы всюды! Рѣшѣвскій магистратъ ого- лосивъ въ мѣотѣ рѣшенье Радъ мѣста, що кождый, хто кине на улицы незгамене цигаро, ка- раный буде грѣшма або и арештомъ. Подѣбное рѣшенье здалосъ-бы и у всѣхъ другихъ мѣстахъ нашего, такъ отрашными огнями навѣщеного краю.

— О судѣнничѣвъ въ Галичинѣ уѣбѣстела Deutsche Zeitung широкую отавію, въ котрой дуже остро критикае тешершійшій отавѣ его и вытыкае чю- оленній его хыбъ.

— О. Луку Бобровича, редактора „Руси“ и про- повѣдника у св. Юра, назначивъ Вир. митро- политъ на администратора села Миколаева, дек. бобрецкого.

— Буконивска торговельно-промыслова палата вы- слала до министерства торговѣвъ прошенье, щобъ не подѣвошати тарифъ на державныхъ зѣлѣ- нияхъ.

— Добра гр. Тишкевича на Украинѣ въ пов. у- маяскокъ закупилъ оеляне при помѣщи держав- ного Банку сельнаского. Самъ селяне зложилъ на тую цѣль готовыхъ 60.000 рублѣвъ.

— Львова палата промысело-торговельна на запы- танье ч. к. Дирекціи почтъ заявила, що пожадане було-бы скорѣ отворенье отацій телеграфныхъ въ Борыни и Войнилѣвъ.

— Добрыи отрыецъ П. Федикѣвъ Вальпертъ, дѣо- ничій зь Чернелицѣвъ, пов. городеньского, отрѣ- ливъ на ловахъ дня 14 о. м. до дѣка, а застрѣ- ливъ Н. Скавильского, ткача зь Чернелицѣвъ. За той отрѣлъ потягнено его до оудовоо отѣвѣчал- ности.

— Екзаменаторами для испытѣвъ державныхъ зь предметѣвъ политичныхъ въ университетѣ льво- вомъ именованій: унаверо, профѣсоръ д-ръ Ав- гуотъ Валюничъ и ч. к. отароста Врониславъ Ло- зиньскій.

— Олорожненій мѣсця учителя народныхъ: 1) при школахъ фаличныхъ въ Цѣнаві и Дебеслав- цѣхъ, 2) надѣтатове мѣоце учителя молодшого при школѣ мѣшанѣй въ Косовѣ, 3) при школѣ въ Березѣвъ долшійшомъ. — Подана о ти мѣоца треба внозити до окружной Радъ шнольной въ Коломыи.

— Именованя. Концепиость намістництва Ва- ценкій Канвцій именованій провизоричнымъ ко- мандаремъ повѣтовымъ а практикантъ Володиславъ Ососланичій провизоричнымъ концепиотомъ на- мѣстництва при отаростѣвъ въ Бѣбрцѣ.

— Конкурсъ на аптеку въ Цѣшанѣвъ розписало та- жомше ч. к. отароство зь речинцемъ до 15 л. падолиста о. р.

— Утописавъ въ Дунаю волюкъ зь 30 го полку (любѣвоого) Михайло Сендикѣ.

— Дрѣбній вѣоти. У Вѣднѣ засновуеосъ великій антосемитскій дневникъ, на котрый самъ посылъ Шенереръ уабривъ 20.000 зр. — Зь Ружинѣвъ выемигрувало послѣдними часами до Болгаріи надъ 200 селяньскихъ роданъ. — Богатій жияи зѣлоата открито въ Россіи на трасиванійшій ени- оебѣокихъ въ добрыхъ князѣ Хлѣвоа. — Въ Франк- еуртѣ надъ Меномъ померъ бар. Ротшильдъ, ли- шавши маотку 500 миліонѣвъ марокъ. — У Вѣднѣ еотъ 78.000 мужчанъ, обовязанихъ до олужбы войковоо на олудній загалъноою ооолженя. — Въ Краковѣ згорѣла 26 с. м. велика фабрика машанъ, влоноотъ п. Зеленевокого. — О. Ив. Наумовичъ захорувавъ на рожу въ лицѣ.

зъ нашего мѣста. Вызначились только п. Стечин- ской (Претачъ), п. Виберовичъ (Свинельдъ), хочъ часомъ въ рухахъ забавувать, що «отъ отаршѣмъ, и. Виберовичева (Рута) и п. Стефуранъ (Туръ). Публика доволѣ чюленна.

Кѣнчачи овои замѣтки, мусимо сконстату- вати, що въ п. Лясковскѣмъ и панн Попелевѣ, (котра тутѣ только деколи выступала), утратила наша оцена важній оны и тому въ чюотъ треба принаотати слабійшій уотѣхъ материальній нашого театру въ тешершійшій сезонѣ. Прощаючи при- лядно нашихъ артигтовъ, бажасмо имъ красного уотѣху въ иншыхъ оторонахъ краю, однакъ скон- плетованье отѣвѣдне персоналу естѣ справою жизненою нашого театру. Наконечъ ще позволимо собі одну замѣтку. Въ отаранозданяхъ нашихъ мы отараноса олдѣтати за розвѣтомъ нашон оены, якъ и литературы драматичной, памятаючи на слова безсмертного Тараса: „И на оторожи коло нихъ поставлю слово“, хочъ се отъ трудомъ приходило середъ неконче щасливыхъ для ишу- чого обставанъ. Замѣтки нашѣ пасали мы sine ira et studio, оубола найлучшою нашон соѣботы и вѣдомости, прикладючи до нашон оены и лите- ратуры драматичной таку мѣру, якои можна цѣ- нувати молоду нашу сцену и драматичну латера- туру. Однакъ закрыванье значѣйшихъ хыбъ и недостатчъ зѣдалосъ намъ подѣванемъ буряну, котрый якъ на кождѣмъ поли такъ и на томъ не може бути хооенной. Потребу критики подѣ- шеношо у насъ вже неразъ, хочъ загално про- авляеосъ поглядъ противъ прѣвнѣна беззглядноо засады голошеной Леонгоу: А все-жъ мимо дуже умѣркованыхъ замѣтокъ нашихъ, якъ се и Дирекція нашон оены и наша интеллигенція при- звати мусѣла, були мы въ томъ немилѣмъ по- ложенью отрѣчатася отъ докорами, а навѣтъ жалями интересованыхъ артигтовъ и авторѣвъ. На се прикладно заявляемо, що не що иншого, якъ до- бро и розвѣтокъ нашон оены и драматичной ли- тературы мали мы на оцѣ, и маємо онокѣйшу со- вѣсть, що обовязокъ оубъ мы появили безоторно. Нехай протавники выкажутъ нашѣ помылки въ оцѣненью театральномъ, а пріймемо ихъ съ вдякою, — бо мы просто яшли, не лукавили. — Ол. Бартомыскій.

Подяка.

За Господнюю помѣщю стала у насъ невеличка вправдѣ, але мурована и на дѣомъ Божій уже похожа церковця. Ой були-бы мы не усто- яли въ дѣлѣ розпочатѣмъ, если бы не добры люди, котрымъ отиотъ прикладнымъ пыономъ загадали мы зложати щѣросердечну подяку, не будучи въ омыл иншою мѣрою отиѣрити за дѣзане добро. Высокоооважній панство Владиславъ и Мар- цѣлина Кемплицѣ, влоататѣлѣ оедця тутеш- ного, были тыми добродѣями нашими. Дарували Оны намъ всѣ гонты, всѣ латы на кровлю, а до того много иншыхъ штукъ дуже цѣнного мате- риалу деревляного и позичили намъ отовѣтъ на руштованье. Що найрѣйшѣе и наймѣйше, належить згадати то живе и щѣре заняте тоу справою зѣ отороны тыхъ Панюоты, поводоу- чихъ-оя нѣчимъ иншимъ, лишь найчюотѣйшими чувствами глубокою а рѣшумною побожности и ревностию ку олавѣ Божій. Любо глядѣти було на ти добры и красной души, якъ радѣли, коли осправа глядо ишла, а противно, якъ жалѣли, на- коли троха не помысли наотровывалосъ. Дѣйотно, приѣвромъ наслѣдованія достойнымъ могутъ Оны стати многими, а були приѣвромъ и заохотою и намъ житѣлямъ тутешнымъ, бо не только датками зовѣмъ доброохотными але и живою участію въ будѣвлѣ, даючи коной оныхъ подѣ догаву ка- меня и иншыхъ материалѣвъ, были намъ проводни- ками въ томъ добромъ дѣлѣ.

Пріймѣтъ прот-о, дорогій намъ Добродѣй нашѣ, обявъ вѣдчюоты нашой, хотъ може за ма- лый але сердечный. Богъ най воздастъ Вамъ щѣ- родкою Своєю за помѣщъ намъ и за зѣлчанье олавы Его! Бѣльше не въ салѣ есьмо Вамъ вы- нагородати, якъ только неусмынною молитвою за щастье Ваше и памятю переказуваною отъ роуу въ роль отъ чувствами благоословенія. Вамъ и по- томкамъ Вашимъ!

Кауотѣнцѣвъ дня 23 жовтня 1886. Юосѣвъ Валько, рускій овдѣнчѣкъ мѣоцевѣй. Иванъ Шкобилько, отаршій братъ. Иванъ Ива- сенко, провизоръ церковный. Иванъ Петрулякъ, вѣйтѣ. Павло Дутка, заступникъ вѣйта. Павло Стефаняничъ, радній. Юосѣвъ Рѣсумъ, радній. Павло Сущаньскій, другій провизоръ церк.

НАДОСЛАНО.

Не кожду недугу повинній и можуть оны уоту- лати, але отповѣдно ужатѣ помататъ оны завѣдѣти. Въ дѣнѣ Ваша Благородѣотѣвъ Швайцарскій пагулакъ, що вы менѣ прѣсладѣ, зробила на мою желудкову недугу, якъ такожъ на мой бѣлы при бѣдхалю въ грудахъ такъ ессенциальной вытѣмъ, що и бравъ со- бѣ въ тутешной антицѣ подѣ цѣсаремъ Юосѣфомъ тѣ- бѣвъ пугулки и дальше и майже кожде зовѣмъ по- дѣжъ зь мою недугу. Поручаючи кождому укаван- нѣе снхъ знаменитыхъ швайцарскихъ пагулокъ яко средотавя домоногого на всѣ слабѣоты, пишуеъ съ Глу- бокимъ поважненьемъ Рудѣвъ Нецпалемѣй, ч. к. профѣссъ штабавѣвъ въ пенсії, Агосагъ, 17. Треба при- закупѣти въ аптекахъ укаваня на бѣдній хрѣстъ въ червономъ поли и подѣсъ Р. Брайта

Съ ч. 116 роздѣлено П. Т. Прѣдлѣтан- никамъ „Библиотекы и пов.“ 2 и 3 арк. повѣсти „Власными силами“

